

R M K I.

1306

The image shows the front cover of an old book. The main part of the cover is decorated with a marbled paper pattern, featuring dark, wavy, vertical veins in a deep brown or black color against a lighter, yellowish-tan background. The pattern resembles a stone or biological texture. On the left side, there is a vertical strip of dark brown, textured material, likely leather, which forms the spine of the book. A small, rectangular, light-colored paper label is affixed to the spine. The label has a thin black border and contains the text 'R M K I.' on the top line and the number '1306' on the bottom line, both in a black, serif font.

P.O. it.

208. v.

2 MKT.

1306.

1206

Enyedi György.

Historia ex. Tancredus
seanyawl.

Lötse, 1683. 8r.

(16 level. Sándor Istv.
nem enliti.)

IGEN SZEP
HISTORIA;

AZ

TANCREVVS
KIRALY LEANYAROL GIS-

mundaról, és az Királynak titkos
Tanátsofsáról Gisquardutról, kik között
fel-bomolhatatlan szeretet lévén, halál-

ra adták magokat: Olasz nyelvből az
Bocatiusból Deákra fordittatott

Philippus Beroaldus által:

Magyar nyelvre penig
fordittatott G. E. T.

által.

LÖTSEN,

BREWER SAMUEL által, 1683. Ezstend.

Gyakran Historiát tudom hallottatok, Szép dolgot Chronikákból olvastatok, De ez egyre tudom nem találtatok, Szép történet dolgot mondok kérlek halljátok. Eneklésem most leszen Tancredusról, Gismundáról, Király szép Leányáról, Gismundusról fő Cancellariusról, Végre szólok nagy szörnyű halálokról.

Oh melly boldog az ki más nyavalyáján, Példát szokott venni nem maga házában, Sőt tanulni szomszéd nyomorúságán, Elszárménység tanulni magának.

Régi példa közbeszédben mondom, Ezt hallottuk sokakról énekelni: Okos Roka verett történetkel, Tanult Héja az horgot-is súvölti.

Gyakor példák kiket nem serkenhetnek, Másron esett károk nem taníthatnak, Azok magok nyavalyáján jajgatnak, Mint Tancredus bolondságán, ohajtának.

Igen Gazdag Király Tancredus vala, Mint ki Olasz Országának Ura vala, Országában békefényben él vala, Salernumban ennek lakása vala.

Vala az Királynak egy szép Leánya, Kereszttségben neve Gismunda vala, Vén Királynak kedve csak ebben vala, Mert Férfi magzatya neki nem vala.

Sok

Sok Urfiak Királynak Gismundájért, Udvarolnak Királynak Leányáért, Sokan nála szennvednek szépségeért, Ugy fáradnak iffiak Leány kedvéért. Ember korba már szép Gismunda vala, Virágjában élete fénlik vala, Házaságra iffiak kérérik vala, Ezer kérő egy nap kérére vala.

Nagy sokáde Királytól hallasztaték, Házasága Leánynak tartoztaték, Várja honnan job szerezése érkeznek, Iffiaknak szívek igentsalatek.

Iffiu Görög Király azonban juta, Ardeából nagy gazdagsággal juta, Tancredusnak bizált házasa szála, Kit Urfiak fél kedvel látnak vala.

Ez Királynak noha nem szép termeti, Gazdagságért de nagyon bőrsületi, Rút termetit ezzel helyére viszi, Szép Gismundát ez házaságra nyeri.

Drága ajándékot Attyának ada, Örömeiben sok kintset osztogata, Drága öltözetet Gismundát látván, Öröm után Argeában indula.

Igen bosszszonkodnak ezen az Iffiak, Kik Leányért régtől fogva fáradtak, Reménységben hogy megtsalatozhatnak, Tanátskoznak mint azt megtorolhassák.

Tartoztatni azért fiát nem meré, Mert Országát sok irigyektől félté, Szép erővel országában ereizté, Mint jó fiát leányával idvözlé.

Rövid időn vén Királyt keferité, Iffiu Királyt mert az halál elvövé, Szép Gismundát nagy örvégységben ejté, Irigyeknek szíveket fel emelé.

Az Orzágnak ezen nagy gondgya esék, Királynak magva hogy el vétetek, Görökök birodalom Alszfzonyra esék, Ebből károk vitézeknek érkezék.

Nagy sirással Alszfzony keferég vala, Szép ruháját gyaira

gyáfra fordittyavala; Agyasházban bé-rekefzkedik
vala, Sok ideig szinét nem látták vala.

Sőt ez dolgot midőn Urak meg-láták, Mint ve-
hetnék eleit gondolkodnak, Mert ez forog elméjek-
ben Uraknak, Hogy az bánat gyakran oka halálnak.

Inték erre attyához haza menne, Salernumban
Tancredushoz sietne, Mert szívének így lenne kön-
nyesége, Bánatiról kérlelné szokott földé.

Lőn ez tanács töle meg-fogadásban, Foglalatos
immár úti dolgában, Országából Attyához indulat-
ban, Szép udvara Királynak nagy bánatban.

Urak búval Aszfzonyokat már viszik, Tisztelessé-
gel vén Attyához kísérik, Bánatiról szép beszéddel
kérlelik, Országáról feleletkeznek intik.

Aszfzonyoktól Urak el-bűtsuzának, Tancredus-
hoz Attyához hogy jutának, Engedelmesseggel
fejet hajtának, hogy holtiglan nékie szolgálnának.

Nagy szép szóval ajándékot vivének, Az Asz-
fzontól Urak tiszteltetének, Országok gondgyára
intettetének, Békefeggel házokhoz eredének.

Udvaranak Gismunda meg-hagyatá, Senki Ura
halálát ne forgatná, Sőt előtte nevezetben se hozná,
Mert érette szörnyű halált keftolna.

Semmi vigasztalás nem fog szívében, Nagy bá-
natról fogyatkozott eszében, Erőfs hittel lőn ilyen
esküvésben, Eltig lenne özvegy ágy tisztelésben.

Illyen esküvését Attya javallá, Ifjúságnak láng-
ját ő nem gondolá, Aszfzony álhatatlan voltát nem
tudgya, Fogadását ebben csak egy sem állja.

Nintsen azért az vén Királynak gondgya, Leá-
nyának való házasságára, Örök özvegységre mert
magát adta, Hici vagyon annak meg-tartására.

Gyakran esik Iffiaktól ez tsalárdág, Szép Me-
nyektől fő képpen illy álnokság, Midőn őket éri
kevéssébszfzúság, Oran hitre megyen az Apáczaság

Ritka hidgyed szerelem igasága, ő hitiben iga-
zán meg-állása, Mert valahol meg-indul ő folyása,
Ott senkitől nints bizonyos határa.

Azért Király még bizik Leányához, Semmi kétsége
nints szép Gismundához, Támaszkodik őzvegy fo-
gadásához, nem gondolja hogy végre néki bűt hoz.

Tancredusnak udvarában egy iffiú, Lakik vala
Gisquardus, szép termetű, Jó erköltsű, jámbor ékes
beszédű, Minden dolgaiban olly jó vig kedvű.

Igaz vala Ország szolgálattyában, Az Királynak
szükséges dolgaiban, Mindenekben tanácsa titkai-
ban, Fő dolgossá az Cancellariában.

Az Ur Isten fel-vőtte szegény nemből, Nemessé-
get mert nem vőtte szüleitől, Gazdagságot sem ho-
zott eleitől, Mint Dávidot emelte juhok közzül.

Mindeneiktől Udvarban bűtsületben, Orzágtól-
is Gisquardus szeretetben, Szép erköltsé hozta illy
nevezetben, Királyságra méltó ditsiretiben.

Nagy sokaknak de vagyon bántásokra, Házasság-
ban fő-képpen ártalmokra, Az nemesség jámborság
bizására, nem tudgyák nintsen most annak árra.

Oh melly ritka mostan az ollyatén Nemes, Gaz-
dagságért hogy ki nem volna Nemes, Tudományért
volna csak bűtsületes, Pénzért minden most Nem-
zetségben nyertes.

Bolondságnak mondom azzal kérnedni, Efeink-
nek jelével ditsekedni, Jó erköltsel semmit bizonyi-
tani, Nemességnak nyomdokit nem követni.

Igen hamar Gismunda meg-változék, Mert idő-
túl

túl bánat meg-nyhítotték, Fogadásra ingyen sem emlékezék, Az gyász alá szerelem bé-férkezék.

Lón hogy Király Urakat vendéglené, Bal kéz felől szép Gismundát ülteté, Ellenében Cifquardust helyhezteré, Az kegyetlen Cupido ezt örülé.

Istnak Urak Királlyal nagy örömben, Iffiak főnek szerelemnek tűzében, Hogy egymással nem szólhatnak külsőben, Jelintéssel foházkodának szívekben.

Sőt Urfiak még is titkon fáradnak, Adománnyal Hercezek munkálkodnak, Gismundának szerelmében jussanak, De Cupido ígérte Gifquardusnak,

Fogadását Gismunda nem álhatá, Attya előtt tőtet hitit nem javallá, Özvegységét sokáig nem tarhatá, Mert szerelem tüze hitit meg-bontá.

Régről fogva hallottuk köz példában, Alhatatlan Aszfzony fogadásában, Hogy ki volna még az szép iffiúsághban, Nem kerüli léptét Venus ágyában.

Azert vértek vagyon itt az Atyáknak, Házaságra állendő magzattyoknak, Nem viselik jól gondgyát Leányoknak, Szeretsében mert sokáig tartatnak.

Nem jóvalom gazdagságot kik néztek, Személyekben sok válogatást téltek, Jegy ruhának valakik csak örültek, Igaz szeretetnek de nem engedtek.

Tsuda nagy szerelem gerjed Aszfzonymnak, Mert Gifquardust már ohajrya Urának, Nints emlékezetű fogadásának, Gyakorta int szemeivel iffiúnak.

Irgalmatlan Istennek mint az tüzet, Pogány Böltséki írják az szeretetet, Sém gazdagot, sem szegényt mert nem nézhet, Hátfájában valakiket keríthet.

Szerelemnek tüzet nehéz titkolni, Fel-gerjedett láng-

lángját nehéz oltani, Akar ki mint igyekezzék fedezni, Meg-gyúlt ősznek hidgyed füstöt nézhetni.

Tsak ez vala kívánt igyekezetek, Mint lehesen egymással szemben létek, Mert mind ketten örülnek személyeknek, mind-azáltal retenti-is félelmek

Igen félrig magokat kiflebségtől, Mert szerelem gyakorta nints annélkül, Szép Gismunda retteg sok örizőktől, Gifquardus-is Udvari irigyektől.

Köverségre magokat sem bizhatták, Mert hűséget szolgálkban ritkán látták, Az mint lehet azért igen titkollyák, De szíveknek lángjokat nem ohat-tyák.

Okos vala Gismunda mind-ezekben, Olly szép módgyát titkon viseli szívében, Okkal tudgya magát tartani ebben, Nem hordozza szíve lángját nyelvében.

Magatója olly igen tsendességben, Hogy ne essek zsátságos beszédében, Mert gyakorta iffiak esnek olly törben, Magok nyelve hozza farkast veremben.

Az szetelmet hidgyed nehéz titkolni, Kivalképpen hol folyását kezdheti, Ha járását úttal nem követheti, Tsalfával-is de kézf hozzá kezdeni.

Rá gondola Gismunda bátorsággal, Már dolgához kezde szép okossággal, Mert nem szólhat külsőben Mátkájával, Ott-is köszönti szép irásával.

Okos Aszfzony illy módot ebben lele, Hogy levelét szerelmének küldhesse, Edgy szép öreg Fuvallót ehez szerze, Fuvallóban levele bé-rekesztve.

Meg-tanítá kövérét járására, Köverségben időt válogatásra, Hogy jó módot keresse szólására, Fuvallónak titkon bé adására.

Jollehet nagy szível jó akarattát, Aszfzonymnak fogadá

rogadása ajándékát: De nem érti az Fuvallónak titkát, Csak gondolja szübbeli jó szándékját.

Tekinti-meg az Fuvallót nem üres, Szerelmének levelével sőt terhes, Ekes beszédekkel az levél tellyes, Ezen iffú ejel nappal gerjedez.

Hűségesen az levél írva vala, Az Gifquardust melly erre inti vala, Gismundával volna nagy titok szava, Azért kevés fáradságot ne szánna.

Igen örül iffú ez kívánságnak, nem mond ellent Afzszony akarattjának, Bátrab engednie bujaságának, Szegni kedvét hogy nem mint Afzszonyának.

Rövid szóval az levél meg-tanítá, Hagyott helyre Gifquardust igazítá, Személy szerént hol Gismundát találná, Szép virágát Venusnak szaggathatná.

Nints oly titok kit az szerelem nem tud, Okos-ság nints kit fel-forgatni nem tud, Oly rejtek hely kit fel-keresni nem tud, Okos bator mert mindene-
ket tanult.

Az Királynak Udvarához nem megyse, El-hagyatott sötét Barlang rekeszve, Mely senkinél már nints emlekezetbe, De Afzszonynak gyakran forog eszébe.

Ura nintsen sohonnán az Barlangnak, Sötétsége de mint vadak házának, Fel-nevése körül sok tövis gaznak, Nem mondanád méltó Venus ágyának.

Írásában mutata az Barlangra, Kire nézne mint drága palotára, Ugy sietne mint szép ágyas házára, Fáradságalenne vigaságára.

Ennek pedig bátrabban járására, Került törnek el-távoztatására, Irigységnek szemek bé-hunyására, Sötét ejt várának járásokra.

Nem lón ehez kédelme virágnak, Szívét adta mert

mert erős bátorságnak Kötve vége Ablakhoz az Sötörnek, Alá erefzkedik falán várának.

Siet hamar az Barlangot el-érni, Mert hitinek eleget akar tenni, Noha tövis gyenge testét érleli, De izándékát azért hátra nem veri.

Juta hamar Gismunda az Barlangban, Csak egyedül vagyon nehéz várásban, Gyenge szíve retteg az sötét házban, Minden reménsége vagyon Gifquardusban.

Semmi kéfedelem iffú dolgában, Siet öltöznie, Szattján ruhában, Sok tövis hogy ne sértene útában, Melly ruhában útá legyen bátrabban.

Fáradságot fokát el kell szenvedni, Nagy gyakorta félelmes helyen járni, Sok szerentsét kell annak meg-probálni, Szerelemnek után ki akar járni.

Rest iffiakat Venus Afzszony nem kedvel, Nem is lakik az félelmes szívekkel, Vitézkedik de csak az mérészekkel, Gyakran esik ügye kőrmös kezekkel.

Az szerelem útja meg-foghatatlan, Az melly szüben bé-akad nyughatatlan, Sok szép álmot meg-fojt mert álhatatlan, Félelemmel rakva fáradhatatlan.

Tudgya vala Iffiu hogy az Barlangban, Szép szerelme várja ágyas házában, Semmi tartoztatás azért útában, Nagy hirtelen bé-köszöne barlangban.

Rajta esék virágnak nagy öröme, Mert régóta ezt ohajtotta szíve, Erre vitte nyughatatlan szerelme, Fejét adta érte veszedelmre.

Immár bizvást örvend mint Mátkájával, Ölelgeti szép gyenge kezeivel, Szerelméről maga belezelt iffúval, Bátorittya ilyen szép mondásával.

Semmi ne fély Iffiu légy bá-orságban, Ne gondold azt hogy hitőm a fogságba, Öz vegységnek mert no-

ha vóltá rabja. De már szerelmednek léfzek hű foglya
Vegyed azért vig kedvel szerelmemet, Olly nagy
hiven meg-örizd belzédemét, Koronámmal néked
adom hitömet. Bizonyáságul fogjad szép jegy gyü-
römet.

Nagy fok ékes beszéllési származnak, Szép Gif-
munda ajaki mosolyognak, Hiltzen Venus hizelkedő
szavának, Nem gondollya néki végre bűt hoznak.

Irigy álhatatlan szerelem dolga, Mindeneket fel-
forgat járására, Szép ifjakat vigaságnak útába, Tör-
ben akartz, egy nagy nyomorúságba.

Tsalárd Venus Parífnak hitet ada, Hogy az arany
almának szép jutalma, Gazdagsággal lenne Gőzög
Zlona, Végre alma Troja fogát vásalá.

MASODIK RESZE.

*Mindenütt a' Cupidon és a' Venuson a' Szerelme
kell érteni, Mert az Pogányok ezeket tartják
Vala az Szereseknek Istenének.*

ENgede Cupido Tranquiniusnak, Hogy
vigada az szép Lucretiának, De más felől színe-
vel Orizágának, Rá támada veré nagy büjdosásnak.

Didó Aszfzonyt nyavalyáful gerjeszté, Aeneásnak
szerelmére ingerlé, De nem foká szívében viselheté,
Mert Aeneást Tengerre kén szerité.

Juno Isten Aszfzonya Achileének, Táborában
adá mint jó vitéznek, Szép Brizeist mutatá jegyesé-
nek, nem fokára adá idegen kéznek.

Lám nints semmi gyönyörűség állandó, Semmi
öröm örökké maradandó, Rövid időn de mind el-
változandó, Az szép idő után homály váradandó.

Ej felkor midőn Király házában, Sok vigyázást
tenne

tennegondolattyában, Történék hogy lépnek felső
várában, Futni látá szép Leányát Barlangban.

Tsendesfeggel magában el-titkolá, Látot dolgot
senkinek meg sem monda, Mert magában vén Ki-
rály ezt gondolá, Halgatással idő titkot ki-nyitná.

Tartoztatá ideig titok képpen, Gyanosága Leá-
nyához szívében, Örízőket azért rendele hiven, Jaj
iffiaknak nintsen túlők az részen.

Illy kegyetlen szándéka az Királynak. Ki már ha-
lált végezett Leányának, De még nints ez hírekkel
az Iffiaknak, Azért járák útát szokott Barlangnak.

Tsak nagy hamar még változék örömöök, El-for-
dúla minden gyönyörűségek, Nag' fíralmat boza ré-
gi víg kedvek, Mert nyilek titkon viselt szerelmek.

Erre kik meg-tanittatván valának, Ha aszfzonyok
lenne hogy halgatnának, De társához körmös kéz-
zel nyúlának, Gonosz eset ezt hozá Gifquardusnak.

Tsuda melly bánattya Királynak esék, Véletele-
nül hogy illy foglya vitérek, Hirtlen nével az Iffiu
nevezeték, Köny-hullással Királytól illy szó esék.

Jaj már látom Istennek nagy haragját, Vénse-
gemben életemnek nagy kinnyát, kinél tartom vala
szívemnek titkát, Hűségének el-árulta virágát.

Nintsen hűség látom az emberekben, Sok jó tétém
nintsen emlékezetben, Mint most látom Gifquardé
személyedben, Kiért léfzek érdemlet fizetésben.

Igy tartodé hozzám az te hűséged, Alnok iffiu ez
vólte az te hited, Avagy jó vóltomért most ezt fize-
ted, Vénségemnek gyámolat fertőztetted?

Többet Király Iffiunak nem szólhata, Mert nagy
bánat szívet meg-fogta vala, Nagy fírással könyveit
hulnak vala, Mint fogolynak erre így lön mondása.

Vedd-

Vedd elődben most Urarn beszédemet. Hogy ha illik fogad-bémentségemet, Atkaiddal ne bocsízzonts Istenedet, Nagyob vesztely hogy ne szállja fejedet.

Velem való jó téted nem tagadom, Kit minden lát mert bolondság titkolnom, De erre vitt szűbéli indulatom. Hidd-meg Urarn nem háládatlanságom.

Igaz Bíró ebben az Isten néked, Gyalázni nem kívántam személyed. Ne vegye nehéz kedvel te. Felfegyed, Hatalmasb vitt erre hogy ha meg-nézed.

Előzetlenség avagy tudatlanság. Sem gerjedett birt-hatatlan bujaság, Nem vitt engem erre semmi tsaládság, Tsak vont az nagy szűbéli hatalmaság.

Nagy annak felségednél hatalma, Hatalmának hidgyed szélesb határa, Szerelmnek olthatatlan tűz lángja, Ez vitt engem sebs tűze habjába.

Nem retteg ez erős Fejedelmektől, Törvényinek sem kemény igáitól, Semmit nem fél az kegyetlen haláltól, Nem ohattam magam illy hatalmától.

Nem tudodé fok erős Vitézeket, Nagy Urakat és bölcs tudós népeket, Az szerelem nagy fok Fejedelmeket, Szarvokon kötve hordoz fok erőseket.

Annál inkább kezdé Király búsulni, Giscardusnak szaván fellyeb gerjedni, Parantsolá azért tömlőtbe vetni, Mert vak merő beszéde azt érdemli.

Ezen közben Gismunda nagy vigással, Nyájafkodik házában barátival, Mert nem tudja hogy Mátyája bánattal, Az tömlőtben keferes oharással.

Meg izené Király szép Leányának, Véget veslen mingyarást vigaságnak, Mert homálya történt fényes Napjának, Vérelfordult ferdeője az Hóldnak.

Illyen követségelőn az Királynak, Melly bánatot hozza az szép virágnak, Nem tudója még az gonosz szándéknak, Engedelmet iz ene mint Attyának.

Sőt Urakban Király titkon hivata, Hogy törvényt eliffakat áldoztassá; De vén Tanács ezt bolondságnak mondá, Sőt Iffakat őszve adni tanátslá.

Ezzel nem gondol hivatá Gismundát, Kemény szóval úgy rettentí Leányát, Mind az által nem tűrheti firalmát, Harag szóval így kezdé-el panaszszát.

Rettegnie nem tudatn személyedtől, Conofz Afizony nem féltem illy vétkedtől, Avagy ki tart fzerelmes gyermekötől, Jaj nekem most sebem magad törétől.

Alnok Afizony így állodé mondásod? Ez valaé előttem fogadásod; Alhatatlan volt lám minden-mondásod, Így tsált engem tetterett jámborságod.

Midőn jámbor Uradtól meg-maradál, Őzvegy-ségben Ardeából meg jutál, Nem de ezen akkoron hitet adál, Hogy hóltiglan őzvegyágnak szolgálnál.

Menelaust immáron nem tsudálom, Hogy társáról tsalatot már gondolom, Mert erőden Leányzóé hiti látom, Hitek, addig mig lábok belől ajtón.

Oka ez volt hamis fogadásodnak, Utat nyithassál nok taládságodnak, Esküvéllel hitelt kereksoldogodnak, Így bútsad életét vén Atyádnak.

Rolad bizony seha nem hittem volna, Hogy illy vétek szivedben volt titkolva, Vénsegemnek legyen meg-búsitója, Sőt úgy hittem hog' te légy nyugotója.

Te éretted már nyomatult vénsegem, Minden népek között szidalmas nevem, Gyalázatos immár Király hirem, Nem kívánom azért tovább életem.

Ekesfégi Királynemzetemnek, Gyalázatra fordula személyemnek, Szép Istápjá meg-romla vénsegemnek, El-marada öröme életemnek.

Minden testi jókkal engem az Isten, Látogatoit bőleg

öfeggel kegyelmében, De meg-vonta ezt tőlem.
Ítéletben, Hóltom után bíró nintsen székemben.

Drága ajándéka az nagy Istennek, Kinek jámbor
magzati nevedeknek, Nem gyalázzák vénségét szü-
léjeknek Öregbitik jó hírét nemzeteknek.

Vedd eszedben Leányom ezt magadbá, Melly nagy
étek, Királyi Udvaromban, Te miattad esett méltó-
ságomban, Hogy nemtelent vittél ágyasházadban.

Oh melly igen szívemet keseríti, Bánatimat ez
dolog öregbiti, Az szeretet szivedet erre vílzi? Hogy
az paraszt Gisquardust kedvelheti.

Rajtad annyi nehézségem nem volna, Személye-
det ha meg börtüldet volna, Es ha hozzád hasonlót
néztél volna, Az szeretet így nem vakított volna.

Veledé Gisquardus ki nem zetsége, Nem tudodé
szeretőd paraszt vére, Nints senkitől titkolva sze-
génysége, Hol Országá kit illetne személye?

Magad tudod gyermekségétől fogva, Udvaromat
engedelemből lakta, Magát noha jó erköltsben tar-
totta, Nemességre emelte szolgálatya.

Az kik születésből Nemességeket, Bizonyittyák
Attyokról Czimereket, Nagy nemzetből hoztak
eredeteket, Tudod azok viselnek Nemes nevet.

Melly Urfiak, Nemessék Udvaromat, Látod lakjálk
fő Hertzegek házat, Hogy ha meg nem tartoz-
tathattad magadat, Fordítottad volna ezekre ortzád.

Avagy gazdag Thraciának Királya, Jutott volna
eszedbe nőtelen fia, Házaságban neked szerzettem
volna, Hóltom után erre nézne bírása.

Nagy gyalázat Királyi Koronámnak, Szidalmára
lennie méltóságomnak, Szegény rendre birtoka Or-
szágomnak, Hóltom után ha esnék Gisquardusnak.

Teged

Teged a föld job előtttem el-nyelleyen, Szemem e-
lőlbára halál el-vigyen, Gisquardus is ez világból el-
veszszén, Hogy sem mint székemben az álnok üllőn
Véget vetek az áruló éltnék, Ne örüllőn ékte-
len szerelmének, Ezzel töltöm kívánságát szived-
nek, Szeretődöt étkül adom fergeknek.

Már két dolog szívemet tartoztattya, Melly ké-
tségben gondolatom fárasztja, Nagy haragom első
ki ezt mutattya, Eletednek légyek dühötröhőhéra,

Okoflágból de Atyai szerelmem, Másik indit hoz-
zád kegyelemességem, Ezt mutatná hozzád régi jó
kedvem, Kegyelemmel hogy lenne engedelmem.

Bátorsággal nem tudó mit mivellyek, Haragombá
habüntetelre nézzek, Vagy kegyelmet szerelmem-
ből kövessék, Tégy választást erről néked mi tetszik.

Igy az Király el végezé beszédét, Haragjában el-
fordítá ő székit, Hogy ne lássa Leányának személyét,
Mind-az által várja válasz-telelét.

Mert Királynak ez vala ő szívében, Kegyerlenség
ha lenne beszédében, Így Leánya indulna könnyör-
gésben, De reménység maradt csak kezében.

Példa légy ez az jámbor Atyáknak, Ne gerjesz szék
haragját az iffiaknak, Sz. Pál mondgya hogy azzal
nagyot ártanak, Jó intéssel sokkal többet használnak.

Az Atyákban vajki sokak nem tudgyák, Hogy
mikeppen magzattyokat tanítsák, Tudatlanok mert
magok sem tanulták, Jó erköltsnek plántáját nem
köstölték.

Tanításnak tisztit meg sem tanulgyák, Sokan sem
munkának azt alitgyák, Vereségben haragban áll azt
tudgyák, Mint Tancredus dühösségi mutattyák.

Ithúságban ha ládd az szeretet, Fenekeppen kér-
lek

gy
d-
n-

p-
g-
e.
p-
k-
ép

an
en

ó-
ál-

el-
er-

ta-
ör-

ya-
yed

nél
illy

lok
ből
sze-

Ilek még ne rettettséd, Szeretetnek dühi mert na-
gyot téter, Isten szerént házasságra sőt intsed.

Ezt hogy látá Gismunda el-búfúla, Edes Attyát
látván hogy nem akarja, Semmi gondgya láttya jó-
vendő kárra, Fohász kodik szemét veté Urakra.

Ném tűrheté könyvei hulnak vala, Attyát ném
nézhéti aztbánya vala, Szép izemei vérrel forog-
nak vala, Kegyelemre Királyt ez inti vala.

Tartoztatá Gismunda nagy siralmát, Könyveitől
törli gyenge ortzáját, Hogy isméré Királynak nagy
haragját, Bátor szóval így kezdé el mondasát:

Isten nélkül semmi nem lehet tudom, Végezéfe,
ellen tints tanáts vallom, Minden dolgok tőle birat-
nak látom, Egymás szeretőkre nagy gondgyát látom.

Az szerelmet betiném nem titkolhatom, Nem-is
illik az ellen rügodoznom, Noha tőled Uram Atyámi
vádlarom, Erts-meg melly méltatlan azokat hallom.

Méltóságát felségednek bősüllőm, Ítéleted vén-
ségedhez mértéklem, Haragodat semmiben nem-
kérelem, Hízkelkedő szókkal fűled sem kenem.

Azt nevélyed Atyám hogy haragoddal, Most éti
rajtam használhat búfúlással, Nem ijeszted szívemet
illy fen szóddal, Sőt szerelmem gerjeder inkább azzal.

Mert kész vagyok az halált meg, költnom Ször-
nyű ítéleted rajtam próbálnom, Szép Gifquardust
hogy nem mint hátra hadnom, Szerelmeért halálo-
mat nem szánom.

Oka igaz nints ebből feddésednek, Hogy meg-
szegtem fogadását hitemnek, Nem tudodé job eri-
gedni Istennek, Meg-bötsülvén iffiúságát időmnek!

Régen kellett volna reám tekintned, Igaz Atya hi-
ven gondot vitelned, Iffiúságnak lángját eszedben-
venned,

venned, Ezt hozta hidgyed most az tereltséged.

Bátor szívnek mert jó karu vitézzel, Melly nagy
hartza vagyon ellenséggével, Szép természetnek hidd-
el az szüzelleggel, Olyan hartza vagyon mint ellen-
séggel.

Irák Aethna hegyének sebez tűzé, Mint az Nap-
nak ugyan gerjeder fenyé, Ezen-képpen Iffiúság-
nak szerelme, Kivált-képpen az Leányzók szivekbe.

Soha nintsén szerelemnek olly helye, Kivált-kép-
pen hogy verek edgyék fészke, Szép természetű Iffiak-
nak mint szivekbe, Mert Venusnak nagy kedve szép
ízemélybe.

Eleremnek most nálam szép virág, Időm olyan
mint szépen ki-nyilt rófa, Iffiúságnak kebelemben
állattyá, Hogy lehetnék ily jóknak titkolója.

Kő-fal között élerem nem tűrhetem, Fene mó-
dra élnie sem szerettem, Házasságban tudod Kirá-
lyal éltém, Az előt-is férfiat én ismértem.

Elzteleenség habok ellen evezni, Sebes szélnek el-
lene igyekezni, Nyájasságról Iffiakat-is tiltani, Ter-
mézet folyásában meg-fogni.

Szép Ilonát hozod elő példaul, Hogy mint tsalta-
meg hitőset álnokul, Ne tsudáld azt, nem esett tör-
ténethől, Nem vólt házasságok illő természetből.

Házasságnak nem tsak az hit kötele, Mert gya-
korta tsúszamik hiének vége, Az szép idő hidgyed
fő erőssége, Mert Iffiúval agnak díszelen élte.

Ítéleted nem méltó vénfégedhez, Nem-is férnél
Atyám jó móddal ehez, Gyalázatot hogy keréls illy
hivedhez, Hidd-meg nem fér régi ditsiretedhez.

Udvarodban tisztelek mindeneket, Urfiakat sok
gazdak Hertzegeket, Nem gyalázom-meg ebből

személyeket, Tisztelettel látok minden rendeket.

De azok közt kik Palotádat nyomják, Gazdagsággal magokat mutogatják, Elszemlélte szemem ök állapotját, Gifquardulnál hasonlóbbat nem talált.

De inkább ezt tudálom hogy forgatod, Fejedelem léven elméd fárasztod, Hogy Szeretöm Király nemből nem látod, Ezért dolgom javalni nem akarod.

Nem volt iriletem az gazdagságért, Soha senkit nem tiszteltem aranyért, Ezt Szerettem illy drága, erköltséért, Azoknál nints kik fáradtak kedvemért.

Parasztodat hogy pengig ebből mondod, Ektelemlézt szemeimre hányod, Szegénységért Szeretöm fízidalmazod, Nemességért nemzetiért tagadod.

Nem tudodé Atyám Szerentse dolga, Alhatatlan mindenben adománya, Edgyik kézzel mit ad, mással elvonja, Hidgyed illyen minden gazdagnak forsa.

Az gazdagság Szerentsetől biratik, Melly igazán ködhöz hasonlittatik, Erős szélről midőn háborgattatik, Azt sem tudod melly hamar el-olzlatik.

Igaz ugyan ki arrátámaszkodik, Eleitől maradtal ditsekedik, Ha Szerentse akarja hamar esik, Híre nélkül gazdagság el-enyészik.

Gondollyad-meg fiait az Szerentse, Miként tartya kikben vagyon ereje, Az kit fel-vőtt tartya meddig jó kedve, Tsak az Tudományon nintsen ereje.

Nem-de Quintus Scipio gazdag vala, Ki Romában nagy Fejedelem vala, Az Szerentse ezt bősülteri vala, Nem tudodé tömlőztben lőn halála.

Nagy Angelicusnak ifjú fia, Gazdagságnak annyira örül vala, Lacedemont pénzért el-adta vala, Ehség miat kellették meg-halnia.

Mit mondanál Quintus Amiliusnak, Nagy Romának

mának fő Imperátorának, Gazdagsága híre vala házának, Szegény lőn ezt hallom díszno paláztornak.

Tranquiniust halottad Országában, Nyolcz es hatmintz esztendő Királyságban, Nagy gazdagon élők gonofságban, Gyalázatos halála lőn fogásában.

Hová hadgyuk Romának fő Hadnagyát, Bellisaurust egynehányszor triumphált, Parthuloknak megvővé országokat, Kuldulásra hozzá Szerentse dolgát.

Gazdagságért senkinek ne süvegely, Szegénységért jámbort soha gyűlöly, Jó erköltsőt és tudomány meg-bősüly, Szerentseinek orrán kevélyen se üly.

Minden külső szépségek el-maradnak, Mint az harmat hirtelē el-száradnak, Szép természettel gazdagságok el-múlnak, Az tudólok örökké uralkodnak.

Nemességék sem tagadhad azoknak, Illyen drága kintsel valakik birnak, Szerentseinek semmiben nem szolgálnak, tudós embert soha nem ödgy parasztznak.

A Nemesség nem tsak külső nemzetseg, Mert nem testnek de elmének fenyesség, Sem nemzetről származandó tisztesség, De tulajdó természeti fenyesség.

Két eszköze vagyon az Nemességnek, Mellyek által részeltetnek mindenek, Fegyver edgyik út az tisztességnek, Szép tudomány második útá ennek.

Igaz Nemességet nem adhat az pénz, Nem veheti ni árron mert igen nehéz, Szin Nemesség az kit pappyrossan vész, Szerentsetől illeten nemesség vész.

Minnyájurinknak eredeti Istentől, Születésünk hozatik tsak Atyánktól, Jó életünk adatik tsak Istentől, Az Nemesség jó erkölts folyasától.

Az szép hajnal tsillag melly igen féhlik, Többi között az igen ki-ismérszik, Szép erköltsé Gifquardulnak így féhlik, Nemessége mindenek közt tündöklik.

Őt szeretem Atyám mindenk felett, Mert méltó volt hozzám egyebek felett, Mig az Isten el nem vészi Éltemet, Soha tőle nem vonzom szerelmemet.

Sziből valloam ha az halál el-vészi, Hirtelenül szemem elő el-veszti, Ha életét álnoksággal el-rejti, Szörnyű halált kéz leszek meg-köftolni.

Gondold-meg jól ha szerelmé fedhető, Te magad-is lám Giscardust szeretted, Nám egyebek felett meg-bötsülleted, hár énnékem szemére miért veted.

Ne szegénylyed Atyám ezt melléd vènned, Országodban Giscardust részeltetted, Leányodat kérlek edgyút szerelved, Nevekedgyék ezért jó híred neved.

Ebből bizony gyalázatot se vélyed, Jám bor híved ha Fejedelmé téfzed, Idegenre országod nem eresztetted, Nem hallátlánt késértetted ha meg-nézed.

Gondold-meg a Római birodalmot, Melly eddig is szerentésen biratot, Eredetét Róma Pásztoroktól vött, Nagy sok szegényeket fejedelmé tölt.

Hóstilius Tullius paraszt vala, Egy szolgáló asz-szonyinak fia vala, Deákságban fel-nevekedett vala, Fejedelmé Isten emelte vala.

Ptolomeus szegény Kátóna fia, Lovag rendből nagy méltóságra jura, Negyven esztendeig Egyiptust bírta, Nagy hűséggel az Királyságot tartá.

Az hatalmas Dáriusról mit mondgyak, Hiv vól-táról most semmit hogy ne szóllyak, Nem tudod fia egy poroszlonak, De Istentől Királlyá Persiának.

Pharosiust Licastrus atyafiak, Ő szüléjektől el-hányattatának, Edgy Pászortól Istenért tartattanak, Királyságra Archádiában jurnak.

Mit mondhatnál Agatocles Királyról, Minden-rudgya paraszt nemzet atyáról, Hires vala hadban vívelt dőljáról, Királysága vala Sciliciából.

Kövesd Atyám nagy Maximinus Tsászárt, Ki fel-vővé tudományért Deákjat, Gadareust egy kö-tél verő fiát, Leányával ennek áda országát.

Semmi rendet nem utál az Ur Isten, Személy válogatás mert nála nintsen, Szegényeket pad alol el-vészen, Nagy kegyelme vagyon őtet felőkön.

Mond-meg Atyám kérlek ítéletedre, Lám sokakat már láttál vénségedre, Ha Urhából több menté nagyob rendre, Mondom maga keresett tisztességre.

Avagy paraszt nemből az kik támadtak, Semmi gazdagságot vélek sem hoztak, Találtaké nagyob méltóságokat, Nemzeteknél fellyeb Uraságokat.

Igaz ítéletet ha ebben követz, Igazságnak haragnál fellyeb engedtz, Hidd-meg többet tsak Udvarodban lelhetz, Kiknek régi Ros kenyerek most peretz.

Gyengén tartott fok Urnakat láttam, Kiknek jószágokon gyakran tsudáltam, Gazdagságok költhetelen azt mondtam, De nem soká az Bársont szűrenek láttam.

Olly iratos drága szép palotáját, Nagy nemzetes Urnak láttam jószágát, Tegnap vigan lakta szép erős várát, Ma Pór Urnak zörgetik benne dobját.

Az Istennek illy tsudálatos dolga, Nagy sok szegényt emel fel Uraságra, Sok Urakat vílzont hájastáskára, Mindeneke vonzson akarattyára.

Továb immár beszédem nem nyújthatom, Híszem vötted, eszedben kívánságom, Ha végezted hogy szeretöm meg-hallyon, Bár nekem-is jó vól-tod ne használljon.

Véget vete Gismunda beszédében, Semmi rettegés nintsbátor szívében, Királyt ejtő olly igen nagy kétségben, Gondolattal el-ájula székiben.

Nem tudhattya mit kellyen mivelnie, Mert jól
tutya igaz Afzszony belzéde. Nem engedhet igaznak
mert vak szíve, Ezt végezé hogy Iffiat meg-ölnéje.

Köz beszédben ezt is szokták mondani, Az kit
Isten meg akar ostromozni, Vak vereség szokta házá-
szállani, Elméjében el-vész jó ítélleti.

Hitlen Atya nem gondolá Leányát, Nem hiheti
rákövetkőző kárát, Eje titkon intré egy fő szolgáját,
Le-vágnatni parantsolá Deakját.

Leányának hagyá hogy vesztég lenne, Nétalám-
tán meg-esnék dühött szíve, Mind addig-is házából
ki ne menne, Mig szívében tsendességet nem venne.

Iminár vigan éfzi Király ebédét, Szabadosnak
alittyá gondtól fejét, Már meg-verte Tengeri ellen-
ségét, Hogy ártatlan verben moshatta kezét.

Nyúghatatlan fűrt fejú emberekben. Sohan nintsen
nyúgodalom fejekben, Elzöröszre nyargálnak el-
mejekben, Fornak miként hév vizek az Bögrében.

Vigan lakja Király ő lakodalmát, Fel-mészárlott
Iffiuinak tartya torát, Pohárokkal könyvezeteti halá-
lát, Nyomják háta megett az Passamétát.

Vilzont olly bolondság úté oldalát, Nyalánsá-
gra inditá Király gyomrát, Nem akarja el-seledni
haragját, Azért hamar szólitá fő szolgáját.

Hivségében úgy mond nem kétekedem, En jó
hivem mert iminár meg-ismértem, Szolgálátod fok
dolgokban ditsirem, Hűségedet most mutasd-meg
ennékem.

Gisquardusnak hogy inkább hidgyem vesztét, Mert
lelkemben mint ha érzéném éltét, Meny-el azért
meréthyed-fel holt testét, Jelül hivem hozzád előm-
ben, szívet.

Hitlen

Hitlen szolga kész mindgyarást engedni, Tisztit
honérsággal öregbireni, Mert tudgya hogy ha ezt
nem tselekszi, Fog orráról az nagy palaszka el-esni.

Mert Udvarnak olly tökéletlen dolga, Nem élhetz
ott magad szabadságában, Kezed nyelved Uradnak
rábságában, Szentség mellől gyakran esel hibásban.

Sietésséggel hiven ebben el-jára, Köntös alól véres
szívet ki rántá, Az Királynak hűségesen bé-adá, Ki-
ért Király nagy kegyelmét ajánlá.

Edgy szép arany mósdot Király hozata, Tárházá-
ban gazdagb mosdó nem vala, Közepire az szívet
tötte vala, Bolondságát ezzel mutattya vala.

Ebéd felett Leányát meg kémleté, Kotsonnyául
az szívet néki küldé, Nagy erőmmel ajándéku-
lenté, Szerelmének szíve, néki izené.

Boszszú helyett vedd Atyád ajándékját, Meg-
gondollyad rajta tött boszszúságot, Szűből küldte,
szerelmednek tárházát, Fogad olly nagy erőmmel
mint szíved titkát.

Szerelmedre Gisquardust ez szű hozta, Az nagy
erős kö-falon ez hordozta, Kit te sziből ohajtottál
gyakorra, Fogadd bizvást mert Atyád ajándékja.

Kegyetlen hír Gismundát keferité, Tagaiban te-
stét meg hidegité, Nagy hirtelen ebédét el-selejté,
Rövid izóval Attyának ezt izené.

Haszontalan már magam igirete, Mert életem,
Isten meg-eléglette, Mond-meg én Atyámnak ez
jelensége, Ajándéka már életemnek vége.

Hitlen dolgaimnak végső hálója, Szerelmemnek
ez pedig szolgálattya, Ennek legyen Isten meg-há-
lálója, szép szívemnek hogy arany koporsója.

Légyen Isten érdemlett fizetésben, Az én Atyám
hogy

hogy fertőzőék véreben, Erdemlye ezt Istentől szentesben. Az szerelmet kóssollya meg-életében.

Hogy ezt monda az moldót által fogá, Ohajítással vízfi ágyas házában, Végig nyitá ajtaját minden látára, Nagy keserves írást az szivőn tartá.

Büntetője legyen Isten azoknak, Egymás szeretőkre az kik támadnak, Szép kötelet szaggatják ifjúságuk, Vadak szaggassák meg-szívét azoknak.

El veszszen a' ki most velem tőtte, Hogy előttem halva szerelmem szive, Életemet nyilván ez irigylette, Halálomban legyen kedve bé-töltve.

Oh szép szivem le kemnek nyúgodalma, Nem valaé elég hogy szivem látna, Lelki szemeimmel téged foglalna, Testi szemem latni ezt nem kívánta.

Lám lelekben valánk őszve-foglalva, Szerelmünkben olly szépen bé-kapcsolva, Szépen egymást mindenkor látjuk vala, Atkozott a' ki minket elválasztá.

Holt testedet Atyám meg bősülte, drága arany koporsóval tisztelte, Bizony méltán személyed érdemelte, Udvarának mert csak te valál színe.

Vegyed Lelkem már vego tiszteletem, Koporsódat öntözzé meg bő könyvem, Nem kívánom nálad nélkül életem, Lélekben is meg-kereslek szerelmem.

Apolgattya nagy írással az testet, Könyveivel mossa vertől az szivet, Köny-hullását kit immár meg eléglét, Ablakáról ki-önté mint bő vizet.

Bé-töltöttem ugy-mond szerelmem tisztit, Megállottam fogadásomnak hitit, Meg sem tsaltam szerelmem ígérétit, Már fel-velezem utolsó ítéletit.

Sőt ha az bősírás igazat mutat, Hogy az halál csak testen igazithat, De az Lélek érzékenységben állhat, Hát lelekben az szerelem vigyázhat. Mit

Mit gondollyak tehát én az halállal, Szerelmemre testem izakadásával, Ha ezentől nagy lelki bátorsággal, Vigadozom ott-is szép Gisquardussal.

Oh szép Venus Jupiternek leánya, Szerelmemnek ki vagy Isten Afzszonya, Légy immáron sebeim-gyógyítója, Látod lenki szivem vigasztalója.

Mire születesemre vigyáztál volt, Jövendő időre hogy nem gondolsz volt, Mire teremtemre illyen-gondod volt, Ha kívánságomra nem tekipte sz volt.

Oh kegyetlen bár ne láthatnál volna, Atyám házat meg se szállhatnál volna, Nyilaiddal rám se löhettél volna, Halálomnak ha voltál kívánczója.

Vén szülemtől volt elég kissebségem, Almodozván nevét-is említöttem, De ha heléd repüllőt immár lelkem, Megyek mert csak hozzád siet beszédem.

Gyilkosságod noha élé-is hallottam, Szép szűzeket vér-ontásod hallottam, Tökéltetlen dolgoz de nem gondoltam, Hogy ezt rajtam meg-probáld nem álmodtam.

Hitetlen mert őrlsz el-veszeremnek, Vaj mi hasznod vesztében életemnek, Ha te voltál kezdője szerelmemnek, Miért nem vagy őrizője életemnek.

Aldozatra volt tárházamban kintsem, Kivel Öltarodat meg-tisztelhessem, Szerelmembé tartottál volna hiven, Meg nem kiméllettem volna semmiben.

Az te tőled mutatott Barlang helyre, Szerelmemmel kiben voltam rejjezve, Szép kápolnát vívelt volna nevedre, Ki lőtt volna holtig ditsiretedre.

Országomban vadnak Menyek szép Szűzek, Azok közt-is Innep lőtt volna neved, De ha tőlem te ezt nem kedvelletted, Hiszem gyomrod tellyék véremben kedved.

Él énnékem ezért mindenütt nevem, Szerelmemben
hogy meg maradtam híven, De néked neved
lészen tökéletlen, Gyakran esik Sidé mise fejedén.

Vérben telhetetlen kegyetlen Venus, Hízlekedő
étked mint szép madár hús, De sokaknak szívők mi-
attad olly bús, Sok szép virág életének vagy te gús.

Születéted mitsoda állattól volt, Vagy életed mi-
soda vadak közt volt, Oráslánál lelked lám ke-
gyetlenb volt, Illy virágon szíved hogy nem esik volt.

Hová tészte kegyetlen annyi sok vére, Mennyit
imár ontottál szeretőkért, Szép iffiakat meg-fojtot-
tál egymásért, Sok szűzeket öltél-meg szerelmekért.

Soha fegyver annyi halált nem ejtet, Mennyit a'
te kezéd szerelmet vesztet, Kiket pohárod mérge-
részegitet, Görög ország arról bizonyosság lehet.

Te öled-meg szép Medeát Jásonért, Dido Afz-
zonyt meg-fojtád Aneásért, Szép Helenát el-vesz-
téd az Párisért, Már engem-is te öly meg Gifquar-
dusért.

Végző bútsüm tőled immár ez légyen, Szerel-
memnek jelét velem el-víszem, Kebeledben nyugod-
tam halál légyen, Sok szép szűznek életem példa
légyen.

Véget vete Gismunda beszédében, Az holt szívet
kaptsolá kebeleében, Semmi kedvezés nints bátor szí-
vében, Mérget ivék hogy vég lenne életében.

Nagyot tetet iffiakkal az szerelmem, Kiváltképpen
az meg-rettent félelem, Búsult szűben nints semmi
kéfedelem, Boszszúságnál nints nagyobb vesztedelem.

Foly az méreg szép Gismunda testében, Változik
mint holt ember színeben, Szép szemei könyvel láb-
nak néztében, Szakadoznak tagok régi erőben.

Erő-

Erőtlen immár testea' méregtől, Földön fetreng
el költ már erejétől, Szép ortzaja fertezve tajték vér-
től, Közel vagyon bútsúja életétől.

Zengnek minden Paloták bódulástól, Nints szű-
neti Udvarnak futkozástól, Nagy jaj szó zeng sok
Leány Afizonyoktól, Hamar Király ugrek kotzka
jádzástól.

Nagy rettegve Urakkal Király juta, Földről e-
melgeti leányát firva, Ugy átkozza magát mint bo-
lond Atya, Végző szavát Leányának kívánnya.

Már bé-hunva szép szemei valának, Hogy ismeré
siralját vén Attyának, Mint ha véget vetett volna
régí álmának, Szemét fel-emelé szolla Királynak.

Níntsen Aryám most helye sírásodnak, Bizony
bolondságra könyveid hulnak, Tudod oka te vagy
én halálomnak, Ohajtásod tartis végző nyavalyádnak.

Eset után embernek veszekedni, Nagy bolond-
ság kívánt dolgon bánkodni, Ki az követ maga-
fejére veti, Esztelenség annak lehet jajgatni.

Tudod igaz dolgot tőled kívántam, Istentörvé-
nyéhez magam tartottam, Jövendőre kevés gondo-
dat láttam, Országodnak javára gondolkodtam.

Gazdagságát tárházadnak nem vártam, Semmi
kintsed lám soha nem kívántam, Ez egy iffiat de
sziből ohajtottam, Dragább kintsed ennél nálad nem
láttam.

De ha immár ez volt te kívánságod, Eserre vitt
szűbéli indulatod, Hogy véremmel enyhítsd szoma-
juságod, Már ez egyben jelents-meg igazságod.

Ha éltünkben minket őszve nem adal, Semmi jó-
val életemben nem látál, Isten köteleben illy ellent-
artál, De ez egyben légy most jó akarattal.

Az

Az Isten kiker őszve-férkeztetett, Látod hallállal-
is meg-kötelezett, Te se válsz-el egymástól két szí-
vet, Egy koporsó nyugosla az két testet.

Mert lelkünknek edgyütt volt nyúgovása, Te-
stünknek-is légyen edgyütt hálása, Az utolsó napon-
is jó várása, Edgyütt vigyen minket fel-támadásra.

Véget vete firalmas beszédének, Holt szívére,
hajla lizeretőjének, Meg-indula nagy ereje méreg-
nek, Véget vete az szép virág éltének.

Az Urakkal Király nagy írást tarta, Késervesen
holt testet ápolgattya, Sok átkokat maga fejére há-
nya, Házaságnak hogy volt ellen tartója.

Udvar népe oly nagy bánatban jutta, Sok írással
Király Udvara rakva, Nagy ideig Dob Trombita-
halgata, Sok szép ékes ruha gyálzra fordula.

Temetésre drága koporsót lizerze, Szép bötűkkel
aranyból ékesítve, Az két testnek egy koporsóban-
léte, Országától tisztességgel temetése.

Negyven napon házából ki sem lépék, Mert szé-
gyenlé hogy házán ez történek, Országától-is annyira
uraltaték, Szam-kiverett gyilkosnak kiáltaték.

Szívében-is már nyúghatatlan vala, Lelke gonof-
ságát kiáltja vala, Immár későn dolgát ohajtya va-
la, Országában kit hadna már nem vala.

Tsuda ferény az ördög ő dolgában, Nem rest
ahoz hol mit kaphat torkában, Hidgyed örül annak
kit lát bánatban, Erőlködik vonni ő hálójában.

Az büntgonofz féregnek irás mondgya, Ki min-
denkor embernek szívét rágyja, Felelem és rettegés
néki foldgya, Veszedelmes halálnak indítója.

Erős kő fal az jó lelki ísméret, Mert vezérli
minden jóra az lelket, Vilzont hamis gonofz lelki
ísméret,

ísméret, Minden gonofzságra vonfsza az embert.

A' mely szűben már bé-elett a' kétség, Közel vá-
gyon ahhoz Cain betegség, Esmely lelket izgat bé-
ketelenség, Nintsen annak életeről reménség.

Vén Táncredus nem kezdé nyúgodnia, Nints
szívének fenki olly biztatója, Gonofz bűne szívének
furdaloja, Bús léleknek tsak Isten orvosloja.

Irva hagyá minden Testamentomát, Az Urakra
bizá Országának gondgyát, Agyas-házban vivé tit-
kon Handsárát, Altál-veré Király azzal ő magát.

Annál nagyob gondgyok esék Uraknak, Hogy
meg-érték halálát Királyoknak, Budulása nagy vala
Országának, Mert helyében idegent válsztának.

Igy veré-meg Isten Táncredus Királyt, Minden
gazdagsággal el-veszté házát, Idegenre jutatá biro-
dalmát, Kevélységnek így ada-bé jutalmát.

Az nagy Isten így szokta-meg büntetni, Kevély
gazdagokat semmivé tenni, Szegényeket az ki sem-
minek véli, Kétség-nélkül Isten el nem szenvedí.

Példa lehet Táncredus nagy sokaknak, Kivált:
képpen pénig jámbor Atyáknak, Meg-bötsülvén-
idejét iffiúságnak, Ne rekeszfzék útát az házaságnak.

Nagy dolog ez hogy semmit nem gondolunk,
Máson eset nyavalyán nem tabulunk, Mikor rajtunk
esik akkor jajgatunk, Illyen dolog nem régen esett
nálunk.

Azért Atyák és Tutorok kik vadtok, Solyom lé-
gyen szemetek vigyázzatok, Az időnek virágját ha-
lattyátok, Az pártának foká ne áldoztatstok.

Soha ne hidd midőn Leányod mondgya, Férhez
menést ha előttd tagadgya, Mert ha lába közepit-
meg halladgya, Szemérmertességét ottan meg-bán-
nya.

üdö és természet tagadhatatlan, Mert az kettő
hidgyed oly birhatatlan, Folyásokban mindenik ol-
thatatlan, Híóknak is ne hadgy mert bizontalan.

Lám virágnak földben rejter gyökere, Hideg
előtt ideig el-rejtezve, De ha éri Tavasznak meleg
szele, Nem titkollya fűben lefz jelensége.

Virájjában siefd Leányod inteni, Isten Szerént,
házasságra biztatni, Az szép időt ne had heában,
folyni, Nehéz időbeli kárt meg-foldozni.

Az szép Rosa kedves tsak idejében, Ha meg né-
zed mosolygó szép színében, De ha hervatt hintseñ
olly bõtsületben, Az agság-is hidgyed nints szeretete-
ben.

Atkozott az ki tsak maga hasznáért, Tartoztat-
tya Leányát gazdagsáért, Mint az álnok Tutorok
az Mamonért, Tartoztattyák árvákat az jószágért.

Semmi haszon az fok halgatásban, Mert Szeren-
tse nints mindenkor egy nyomban, Addig szíve fá-
rad az nagy várásban, Az szép idő öltözik az ag-
ságban.

Szólhatnak itt Tutorok ti rólátok, Kik a' szegény
árvakéból tsak híztok, Az árvákon nem oltalomért
kaptok, Az jószágért mindent vérnek mondotok.

Segítséggel az árváknak nem vadtok, Sõt ha inkább
szerentséjét láttjátok, Ajtón Leányt tsak ki sem bõ-
tsáttjátok, Az jószágért verõ-fenyõtöl ojátok.

Tékozlásban vagyon minden jószágok, Néha-
varból alig marad kastélyok, Midõn penig az szá-
mádra juttok, Magok jószágából adofittjátok.

Hidgyed nehéz az Istent meg-tsálnia, Ki õ ma-
gát árvák Attyának vallyá, Nem tudodé álnok szí-
ved jól láttya, Az árvákért fogadat meg-vaslaltya.

Nem

Nem áldgya meg Istent annak jószágát, Nemze-
rségre sem terjeszti marháját, Arvakéból a' ki rakja
ládáját, Meg-jajgattyák fiaia' notáját.

Az árvának ne fojts-meg szerentséjét, Marhájá-
ne szartzold-meg életét, Ha gyapjával emészted
gyenge testét, Isten gyermekiden keresi véré.

Az Leányzót magad siefd inteni, Házasságra Is-
ten Szerént biztatni, Mert ha maga kezd Urat vásár-
lani, Félek rajta fogfz Király tanrzan járni.

Midõn fiat találz leányod után, Ne járj akkortsak
magad kedve után, Meg se indúly mindeneknek ta-
nátsán, Mert akkoron irigyekben az Sátán.

Mert talám te kezdesz olyat szeretni, Az te ma-
gad hasznáért kedvelleni, Kit Leányod fog láb hed-
gyel mutatni, Gondold-meg itt mir akarnék mon-
dani.

Nem tudodé az fok igyenetlenség, Házafok közt
gyakor békételenség, Innét efik köztök örök gyü-
lölség, Mert Atyákat hajtja pénzes örökség.

Leántokat olyra erőltetitek, Kihez szíve nem-
vonfzon ijesztitek, Az kit szeret attól ugy retenti-
tek, Nints olly jámbor kihez nevet nem letek.

Az Leányzót beszéddel meg hajthatod, Kemény
szívét fok szóval lágyithatod, De ha kihez egyszer
szerelmét látod, Hidd-meg nekem nehéz azt ki-
gyalulnod.

Nem tudodé madarnak természeti, Régi fészket
foha nem felejtethi, Az farkas-is tanult övényt em-
liti, Leányod is szerelmét nem felejtí.

Nem állandó az ollyatén házasság, Mellyet sze-
rez erő avagy bõfzúság, Avagy az kit forral pénz
és gazdagság, Nem fokára préda lelzen Afziszonyosság.

Embe-

Emberek közt sőt immár az házasság, Két do-
logban függ az igaz társaság, Szeretethen mert szü-
beli igaság, Másod egymás között hasonlatóság.

Gazdagságot nem nézhet a' szeretet, Sem nem-
zetre ő nem köteleztetett, Mert nem kütsben de
szűben helyeztetet, Atkozot a' ki e' kívül máit néz-
het.

Iffiak kérlek ilyen okkal járjatok, Hasonlokka
légyen ti barátságtok, A' vak szeretetet távoztalsá-
tok, Istent szerént de légyen házasságtok.

A' szép Rosá vala már ki-jövésben, Piros Pün-
kőst havának közepiben, Más fél ezer hetven négy
esztendőben, Ezt éneklé társához szerelmében.

Ez éneknek Deákból fordítója, Nevét verlek
fejében nem titkollya, Nagy gondolat
szívét szállotta vala, Istent kerí
illy szeretettől ója.

V E G E.

